

*Ypatingo
Neiduko istorija*

Pradėsiu nuo to, kodėl norėjau ateiti į šį pasaulį. Todėl, nes turiu vyresnį broliuką, kuris visada svajojo turėti broliuką arba sesę. Nes daugelis aplink turėjo broliukų, sesučių, o mano broliukas labai liūdėjo 😞. Išgirdau jo šauksmą, jog labai jis laukia manęs. Nors tarp mūsų nemažas amžiaus skirtumas (14 metų), bet vienas kitą labai mylime nuo pirmos dienos.

Dabar apie mane. Mamytė kai sužinojo jog aš pradėjau augti jos pilvelyje, negalėjo patikėti. Bėgte bėgo pasidaryti pakartotinių tyrimų. Aš ją jaučiau kai iš džiaugsmo verkė, strikinėjo viduryje gatvės ir glostė mane pilvelyje. Aš jutau didelę meilę nuo pirmų dienelių. Bėgo dieneles, aš vis skubėjau užaugti, nes labai norėjau susitikti su mamyte ir broliuku. Norėjau pamatyti ir tėtį, kuris mamytę skriaudė. Gimiau daug anksčiau (32 savaitių), veržiausi į pasaulį, kad mamytę galėčiau apginti.

Gimiau mažytis, vos tilpau į mamytės du delnus, svėriau lygiai 2 kilogramus. Nesvarbu, kad buvau toks mažas, bet jaučiausi toks stiprus, kad po paros iškeliavau pas mamytę į palatą. Jaučiau jog jai labai liūdna be manęs. Prabuvome medikų priežiūroje 3 savaites. Mamytė labai išgyveno, rūpinosi, net visas slaugytojas sukėlė ant kojų, kodėl aš nemiegu, verkiu. Gal mano svoris neauga, gal aš neprivalgau. Tai pamenu, mane dėjo į kažkokį aparatą prieš valgį ir po valgio, kur rodė skaičiukus. Pasirodo mane svėrė.

Grįžom i namus, augau. Ilgai nesivarčiau, mamytė mane vartė, kad neskaudėtų nugarytės. Pradėjau vaikščioti taip pat vėlai 1,4mėn. Jau mamytei kilo įtarimas nuo pirmų dienelių, kad mes turėsime daug darbelio. Kreipėmės į gydytoją. Vis sakė aš turiu paaugti. Taip augau, bet tuo pačiu buvau piktas nuo pirmų dienų, nemiegojau nei aš, nei mamytė.

Augau vis augau, kas dieną bėgom su mama į sporto salę, ten buvo daug tetų ir man nepatiko, šaukiau garsiai, kad mama pasiimtų mane, bet mama glostė ir norėjo kad aš sustiprėčiau, tai sportavo šalia, net ir juoką man sukeldavo. Dar paaugau, pradėjau lankyti darželį, šalia namų. Kaip ten smagu, daug vaikučių, naujos tetos, aš ėjau su džiaugsmu. Mamytė bėgo į darbelį. Aš buvau karingas berniukas, visko norėjau, jei ko negaudavau mėgdavau mėtyti iš pykčio daiktus, pasipešti su kitais vaikais.

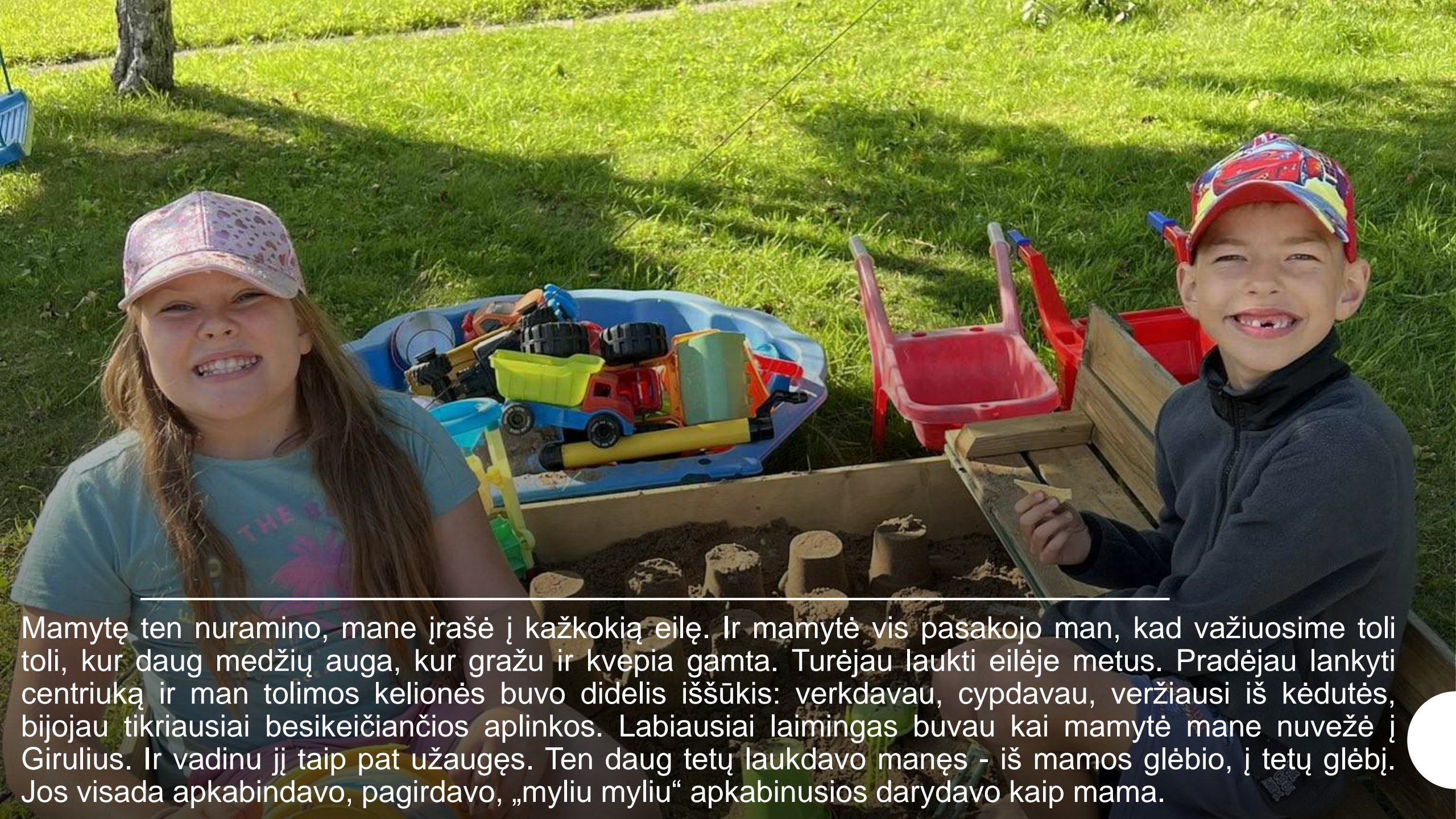

Tada lankiau bendro ugdymo darželį. Visi pradėjo pykti ant mano mamytės, maniau kad esu peštukas. Mamytė mane mokino, manė jog viskas bus gerai. Bet mamai vis mane atnešus į darželį pyko auklėtoja ant mamos. Nešdavo mane todėl, nes jaučiausi taip saugiau, nes man pyktis imdavo, kad trumpos kojytės lėtai eina. Vieną dieną mane mama atvedė į darželį, o ten jau laukė daug tetų, mane paliko su draugais. Mamytė išėjo su tetomis. Mus nukreipė į tokias patalpas (PPT tarnyba), kur su manimi žaidė viena teta, o kita man nepatiko, tai aš nežaidžiau.

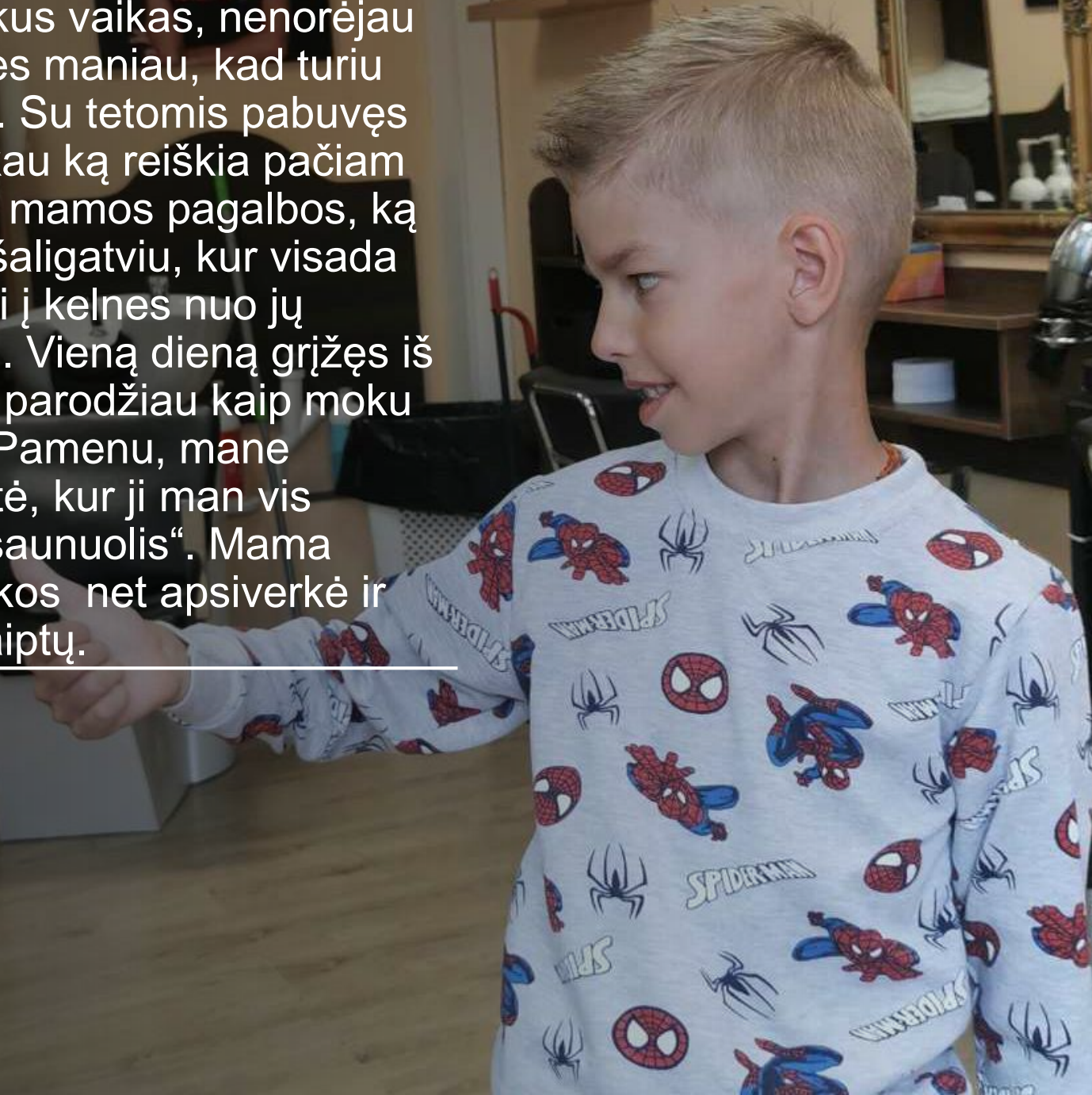

Po kelių dienų vėl pas tų pačių tetų atvykome. Ten negražių prikalbėjo dalykų, kurių mamytė niekada neužmirš. Mamytė pasakė su manim žais, daug sportuos ir atstojo tetos. Mamytė kalbėjo, jog mes ieškosime kitų draugų, naujo darželio. Mamytė surado puikų man darželį kur jaučiausi daug laimingesnis. Mama kaip visada bėgo į darbą, ten sutiko tetą su tokio pat berniuku kaip aš. Ji bendravo su teta, stebėjo berniuką, suradau draugą. Tada man buvo 3 metukai, mamytė atvyko į Girulių Kompleksinių paslaugų vaikų dienos užimtumo centriuką, su didelėmis ašaromis prašyti pagalbos.

Mamytę ten nuramino, mane įrašė į kažkokią eilę. Ir mamytė vis pasakojo man, kad važiuosime toli toli, kur daug medžių auga, kur gražu ir kvepia gamta. Turėjau laukti eilėje metus. Pradėjau lankyti centriuką ir man tolimos kelionės buvo didelis iššūkis: verkdavau, cypdavau, veržiausi iš kėdutės, bijojau tikriausiai besikeičiančios aplinkos. Labiausiai laimingas buvau kai mamytė mane nuvežė į Girulius. Ir vadinu jį taip pat užaugęs. Ten daug tetų laukdavo manęs - iš mamos glėbio, į tetų glėbį. Jos visada apkabindavo, pagirdavo, „myliu myliu“ apkabinusios darydavo kaip mama.

Aš buvau sunkus vaikas, nenorėjau lipti laiptais, nes maniau, kad turiu trumpas kojas. Su tetomis pabuvęs pusmetį išmokau ką reiškia pačiam lipti laiptais be mamos pagalbos, ką reiškia nultipti šaligatviu, kur visada įsikibęs mamai į kelnes nuo jų nušliauždavau. Vieną dieną grįžęs iš Girulių mamai parodžiau kaip moku bėgti laiptais. Pamenu, mane išlydėjo Daivutė, kur ji man vis sakydavo „tu šaunuolis“. Mama eidama iš paskos net apsiverkė ir atsisėdo ant laiptų.

Giruliuose išmokino mane valgyti, vaikščioti be sauskelnių, kurių nenorėjau atsisakyti 😊. Išmokau pats apsirengti, nusirengti. Išmokau po truputį tvardyti emocijas, nebepykti ant kitų, nebesimušti. Jaučiausi ten kaip savo namuose, mano mamytė taip pat. Visada galėdavo ir dabar gali paskambinti pabendrauti ir paprašyti pagalbos. Ten ne tik aš, bet ir mamytė buvo apkabinta kiekvieno specialisto. Nes ne tik mane pastiprinti reikėjo, bet ir mano mamytę. Kol aš žaisdavau, mamytė su draugų tetomis lankėsi pas tokią gražią tetą, o po to mamytės ateidavo mus pasiimti su šypsenuomis, mus apkabindavo su šypsenuomis. Kaip smagu mamytę linksmą matyti.

Gaila, kad taip greit užaugau ir nebegaliu taip dažnai atvykti pas savo mylimų specialistų. Ten išmokau ne tik kaip elgtis su žmonėmis, mylėti, valgyti, bėgioti, apsikabinti mamą, kurią visada atstumdavau. Tarti pirmus žodelius. Žinoma, mamytė prisidėjo, padėjo specialistams, mano mylimom tetom mane ugdyti.

Gyvename bute, mėgstu žaisti, bet man trūksta erdvės. Kambariukai maži. Kadangi gyvenu aš, brolis ir mama, mes gavome iš valstybės butą. Turėdami savo kamputį labai džiaugiamės. Mama įrengė šviesius namus, į kuriuos mes priimame visada su šiluma svečius. Mama stebėjo mane, matė, kad man patinka gamta. Jai šovė vieną dieną į galvą mintis įkelti skelbimą, jog ieško vietos pašėlusiam berniukui, kad galėtų išsidūkti lauke, nes mano raumenukų tonusas iki šiol neleidžia išsimiegoti ramiai jeigu neišsibėgioju. Pagal skelbimą atsiliepė moteris, kuri turėjo apleistą sodą. Ten susitvarkėme ir įsikūrėme vasaroti. Esu su mama labai laimingas.

Mama sode man veiklos priruošė. O aš savo mažame namelyje svajoju, kad užaugsiu ir pastatysiu didelį namelį. Ten gyvens mamytė Laura (mėgsta mamą vardu vadinti kai giriasi), brolis, teta Daiva, Deimantė ir didelė Gabija iš Kompleksinių paslaugų vaikų dienos užimtumo centro 😊. Mamos planas gyvenime man išpildyti svajones ir sukurti geresnį rytojū ♥♥♥. O aš užsiksiu visada į svečius Giruliuose ir padarysiu gydytojui Vincui supynę, aš Vinčą pasupsiu.

